

5

Tot just ha passat la castanyada, com cada any, i la senyoreta ens convida a un gelat: és el seu aniversari. L'estiu ja és lluny, però no és gaire difícil fer memòria dels seus sabors, mmmm!, per què els gelats només són per a l'estiu?

51

El pati de la meva escola és molt romàntic. A més dels habituals gronxadors, balançons i tobogans que pots trobar a qualsevol parc infantil, tenim un jardí que és l'enveja de la resta dels barris del poble.

Em refereixo a l'espai que, a tocar de l'escola, fem servir com a pati.

Una paret de xiprers, retallada amb elegància a l'alçada d'un home, envolta tot aquest espai, deixant just un passadís entre els arbres i la paret d'obra pel qual ens movem amb agilitat quan juguem a fet i ama-

gar. Aquesta cleda verda recorre tot l'entorn de l'escola i la paret de davant, la dels menjadors dels treballadors.

La meitat d'aquest jardí està ocupat pels gronxadors, els balancins i els tobogans; l'altra meitat la travessa un estany amb la forma d'una enorme mongeta.

Un pont de fusta amb les baranes de troncs encreuats va d'una punta a l'altra de la mongeta imaginària per la part més estreta. Les parets de la mongeta aquàtica estan recobertes de grans còdols rodons portats des del riu, còdols que netegem amb les pitreres de la nostra roba quan ens hi estirem a sobre per sentir com, molt suaument, entre els nostres dits, llisquen els peixos vermells que regnen en aquell espai.

Els joncs i els nenúfars pinten de colors els racons de l'estany i hi donen una aparença molt més real.

Distribuïts pels racons del jardí, trobem quatre bancs amb els colors del joc del parxís, on les colles de les nenes fan maniobres per enamorar i desenamorar els adolescents. A nosaltres no ens preocupa... encara.

Per aquest espai passen moltes famílies. Allà es reuneixen moltes colles per jugar quan acaba l'escola i se citen les parelles del

barri per amanyagar-se com coloms a la primavera, mentre, nosaltres, amagats al nostre passadís secret (entre la cleda de xiprers i la paret), prenem les primeres lliçons de «relacions de parella».

Són poques les ocasions en què podem visitar els menjadors dels treballadors però, d'aquestes, el record que sempre ha quedat a la meva memòria és l'extrema netedat que impera en aquella immensa sala.

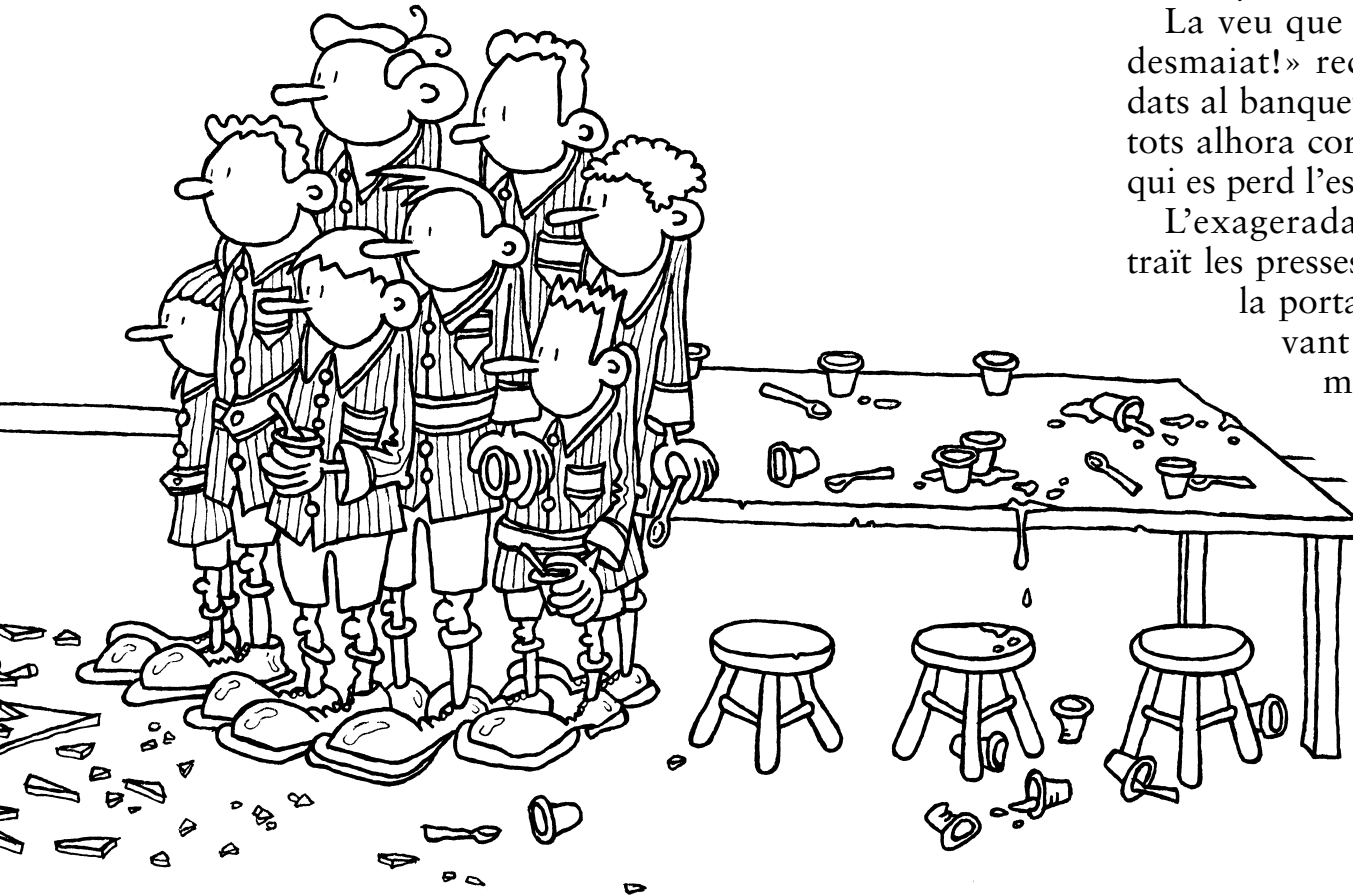
Quan arriba el dia de l'aniversari de la senyoreta, acostuma a convidar-nos a un gelat; aquesta és una de les comptades ocasions en les quals podem entrar en aquell espai màgic i sempre prohibit.

Els nostres moviments estan sempre carregats de precaució a l'hora d'entrar-hi. Ens movem a poc a poc entre les taules fins a arribar al nostre lloc, aguantant amb dificultats les veus i les rialles. Amb un etern xiuxiueig comentem entre nosaltres els possibles sabors del gelat, fins i tot comentem quin color de cullereta ens tocarà i, si ja la tenim de l'any passat, amb qui la canviarem.

Amb parsimònia i assaborint lentament el nostre gelat, anem escurant el vaset sense oblidar-ne ni una mica. Esgarrapem una i altra vegada el cartró del recipient fins quasi

trencar-lo i, quan donem la feina per enllestida, no sabem quin gust té la darrera cullerada, si de gelat o potser de... paper?

Un cop la senyoreta Glòria ha vist com la mirem amb un somriure d'agraïment amb tots els vasets acabats, assenyala, amb un cop de mà, l'hora de tornar a l'escola. Si fos per nosaltres, ja podrien continuar traient

gelats, que ja ens encarregaríem d'acabarlos; però tot té un final.

De la taula dels més petits, tres nens han sortit disparats cap a la porta de sortida: en Ferran, en Pere i en David.

Un enorme terrabastall segueix les primeres curses i, darrere, un crit: és la senyoreta.

–Pere, si us plau, però... on anaves?

–Senyoreta, s'ha desmaiat!

La veu que porta per l'aire aquell «s'ha desmaiat!» recorre un a un tots els convidats al banquet. Ens manca temps per sortir tots alhora corrents cap a la porta. A veure qui es perd l'esdeveniment!

L'exagerada neteja d'aquell espai havia traït les presses d'en Pere, que no havia vist la porta de vidre, i ara teníem al davant una imatge de dibuixos animats. El vidre de la porta dels menjadors continua sense cap taca, el que hi ha és la silueta del nostre company Pere amb un posat de salt acrobàtic retallat. Ell és a terra, quasi sense consciència. Ja han avisat els vigilants de la fàbrica perquè avisin el metge.